

PRIČE UZ MALA ZRNCA MUDROSTI

KAKO SAČUVATI LJUBAV

Majka i njen dječak šetaju plažom...

U jednom trenutku dječak upita: "Mama, kako se čuva ljubav??"

Mama ga pogleda i odgovori: "Uzmi malo pijeska i stisni šaku..."

Dječak stisne šaku i što je više stiskao, to je više pijeska curilo iz nje...

"Ali mama, pijesak mi bježi .!!!"

- "Znam, a sada otvori potpuno šaku..."

Dječak poslušao, ali uto zapuhne vjetar i odnese sav pijesak s dlana...

Na to majka, sa smješkom na licu, reče: "Sada uzmi opet malo pijeska u ruku i drži dlan kao da je u obliku žlice, dovoljno zatvoren da ga sačuvaš i dovoljno otvoren da bude slobodan..."

Dječak učini kako mu je rečeno i pijesak mu ostane na dlanu - zaštićen od vjetra i slobodan da ne klizi kroz prste...

Eto..., kako se čuva ljubav...

ORAO

Orao ja zvao svoje mlade da dođu do ruba gnijezda. Nisu se htjeli odazvati njegovom upornom zovu.

- Zašto se prije predivnog osjećaja letenja pojavi strah od pada?-razmišljao je orao. Nikada nije saznao odgovor na to pitanje. Po tradiciji, orlovi prave gnijezdo na vrhu visokih stijena. Ispod gnijezda je samo zrak na koji se mladi orlovi trebaju osloniti svojim krilima. Orao je bio nemiran, jer nije uspio pobijediti svoj strah jer je znao kako je došlo pravo vrijeme da mladi orlovi polete. Trebao je izvršiti svoju roditeljsku zadaću i nije mu preostalo ništa drugo nego da svoju djecu izgura iz gnijezda i tako ih prinudi da lete.

Urođenom mudrošću skupio je svu svoju hrabrost, jer je znao da njegov život nema nikakva smisla sva dok njegova djeca ne nauče letjeti. Ako ne nauče letjeti, neće ni shvatiti kako je veličanstveno što su se rodili kao orlovi. Stari je orao kao plemenit roditelj bio dužan pomoći mladim orlovima da učine prvi korak. Tako je jednog po jednog orla gurao s ruba gnijezda, a orlovi su saznali da imaju krila!

David McNally

BOG JE STVORIO DJECU (A USPUT I UNUKE)

Uvijek kad su vam djeca van kontrole, može vas utješiti pomisao da se čak ni Božja svemoćnost ne odnosi na Njegovu vlastitu djecu.

Nakon što je stvorio nebo i zemlju, Bog je stvorio Adama i Evu. I prva stvar koju je rekao bila je **“NEMOJTE !”**

“Nemojte što ?” - upitao je Adam.

“Nemojte jesti zabranjeno voće” - rekao je Bog.

“Zabranjeno voće ? Imamo zabranjeno voće ? Hej Eva..., imamo zabranjeno voće ! “

“Nema šanse !” “Ima šanse ! “

“**NEMOJTE** jesti voće ! “ - rekao je Bog.

“Zašto ? “

“Zato jer sam ja vaš otac i jer ja tako kažem ! “ - odgovori Bog, pitajući se zašto nije završio Kreaciju nakon što je stvorio slonove.

Nakon nekoliko minuta Bog je ugledao svoju djecu kako grickaju jabuku i iznervirao se !

“Nisam li vam rekao da **ne** jedete voće ?” - upita Bog.

“Uh, da !” - odgovori Adam.

“Zašto ste onda jeli ?” - upita Otac.

“Ne znam” - reče Eva.

“Ona je prva počela!” - rekao je Adam. “Nisam !” “Jesi !” “**NISAM !**”

Bogu ih je bilo dosta pa ih je kaznio tako da moraju imati vlastitu djecu. Tako je postavljen model i on se nikada nije promijenio.

Ako uporno i s ljubavlju nastojite pružiti djeci mudrost koju ne prihvaćaju, nemojte biti strogi prema sebi. Ako je Bog imao problema prilikom podizanja djece, zašto mislite da će za vas to biti dječja igra ?

UMIJECE MALIH KORAKA

Ne molim Te, Gospodine, za čuda i viđenja, nego za snagu u svakodnevnom životu. Nauči me umijeću malih koraka.

Učini me sigurnim u razdiobi vremena. Obdari me osjetljivošću da odredim što je veoma važno, a što manje važno.

Molim Te za razum da odredim suzdržanost i mjeru, da kroz život ne klizim, već da razumno određujem dnevni raspored, da zapazim svjetlost i vrhunce, da s vremena na vrijeme nađem vremena za ljepotu, umjetnost i kulturu.

Dozvoli mi da spoznam da snovi o prošlosti i budućnosti ne vode daleko. Pomozi mi da dobro djelujem neposredno, da sadašnji trenutak prepoznam kao najvažniji.

Sačuvaj me naivnog stava da u životu mora sve dobro proticati. Obdari me trijeznom spoznajom da su teškoće, neuspjesi i udarci stalni pratitelji života - uz koje rastemo i zrijemo.

Podsjeti me da srce često zamućuje razum. U pravom mi trenutku pošalji prijatelje koji će mi strpljivo reći istinu. Uvijek ću Tebi i ljudima pustiti da mi govore. Istinu ne možemo reći sami sebi, ona nam biva kazivana. Ti znaš koliko nam treba prijateljstvo. Daj mi da budem dorastao tom najljepšem, najzahtjevnijem i najosjetljivijem daru. Daj mi dovoljno mašte da u pravom trenutku, na pravu adresu uputim paketić dobrote uz popratno pismo ili bez njega.

Stvori od mene čovjeka koji će brazdati duboko poput broda, kako bi dotakao i one koji su "ispod". Oslobodi me straha da propuštam život. Ne daj mi ono što želim, već ono što mi treba. Nauči me umijeću malih koraka.

Antoine de Saint-Exupery

Test Tri sita

U staroj Grčkoj je Sokrat bio poznat po tome da je vrlo visoko cijenio znanje. Jednog dana je veliki filozof sreo poznanika, koji mu je rekao:

- Znaš li što sam upravo čuo o tvom prijatelju?

- "Samo trenutak - zaustavio ga je Sokrat.- Prije no što mi bilo što kažeš, želio bih da napraviš kratak test.

Ime mu je test Tri sita

- Test Tri sita?

- Tako je - nastavi Sokrat. - Prije nego što mi govoriš o mom prijatelju, možda bi bilo dobro da razmisliš o tome što mi želiš reći i propustiš svoje riječi kroz posebna sita. Zato se i zove Test tri sita.

- Prvo sito je sito *istine*. Jesi li posve siguran, da je to što mi želiš ispričati, istina?

- Ne - odgovori čovjek. - U stvari, upravo sam čuo i ...

- U redu - reče Sokrat. - Dakle, ne znaš sigurno je li to istina ili nije. Probajmo s drugim sitom. Sitom *dobrote*. Želiš li mi ispričati nešto dobro o mom prijatelju?

- Ne, upravo suprotno...

- Znači tako - nastavi Sokrat, - želiš mi ispričati nešto loše o njemu, ali ne znaš je li to istina. No, još uvijek možeš napraviti test, na raspolaganju ti je još jedno sito. Sito *upotrebljivosti*. Da li će mi koristiti to što bi mi želio ispričati o mom prijatelju?

- U stvari, ne...

- Dakle - zaključio je Sokrat, - Ukoliko mi želiš ispričati nešto, za što ne znaš da li je istinito, nije dobro a niti korisno, zašto bi mi uopće morao išta ispričati ?

KUTIJA POLJUBACA

Početak priče ide daleko u prošlost kada je otac kaznio svoju petogodišnju kćerkicu jer je izgubila neku vrlo dragocjenu stvar. Novca je u tom vremenu bilo vrlo malo. Bilo je božićno vrijeme.

Slijedećeg je jutra djevojčica donijela mali poklon i rekla: "Tata, to je za tebe."

Tati je bilo vrlo neugodno, ali kada je otvorio kutiju i vidio, da unutra nema ničega, jako se naljutio. Kćerkicu je prekorio: "Zar ne znaš ako nešto pokloniš, očekuje se da se u kutiji nešto i nađe?"

Djevojčica ga je žalosno pogledala i suznim očima rekla: "Tata, ali nije prazna. Do vrha sam je napunila poljupcima samo za tebe." Tata je bio ganut. Kleknuo je pred kćerkicu, jako je zagrlio i zamolio za oprost.

Do kraja života čuvao je tu kutiju pored kreveta i uvijek, kada se osjećao izgubljen i očajno, otvorio ju je i iz nje uzeo jedan nevidjivi poljubac i sjetio se ljubavi koju je kćerka spremila unutra.

Svatko od nas ima kutiju punu poljubaca i ljubavi, koju nam poklanjaju prijatelji, djeca, Bog... Ne postoje važnije stvari koje bi mogli dobiti.

USTRAJNI DRVOSJEČA

Bio jednom jedan drvosječa koji je došao raditi u tvornicu drva. Plaća je bila dobra, a uvjeti rada još bolji, tako da je drvosječa odlučio dati sve od sebe.

Prvog je dana došao pred nadglednika, koji mu je dao sjekiru i odredio jedno područje u šumi. Čovjek je pun poleta otišao u šumu sjeći. U jednom danu posjekao je osamnaest stabala.

- „Čestitam“ - rekao mu je nadglednik. „Nastavi tako.“

Ohrabren nadglednikovim riječima, drvosječa je odlučio sutradan poboljšati svoj rad. Tako da je te noći legao vrlo rano. Idućeg je jutra ustao prije svih i otišao u šumu. Unatoč svom naporu nije uspio posjeći više od petnaest stabala. Sigurno sam umoran, pomislio je. Odlučio je leći sa zalaskom Sunca. U zoru je ustao, odlučan srušiti svoj rekord od osamnaest stabala. Ipak, toga dana nije došao ni dopola. Idućeg ih je dana bilo sedam, onda pet, a posljednjeg je dana čitavo popodne pokušavao posjeći svoje drugo stablo.

Uznemiren zbog toga što bi mogao reći nadglednik, drvosječa je sam otišao reći nadgledniku što se događa i kleo se da se trudio do granica iscrpljenosti. Nadglednik ga je upitao: „Kad si posljednji put naoštrio svoju sjekiru?“

- „Naoštrio? Nisam imao vremena naoštriti je, bio sam prezauzet sječom stabala.“

Odmirati se, mijenjati aktivnosti, raditi druge stvari često znači da oštrimo svoje oruđe. Uporno raditi nešto na silu, naprotiv, uzaludan je pokušaj pojedinca da voljom nadoknadi nesposobnost u određenom trenutku.

Iz knjige „Ispričat ću ti priču“, Jorge Bucay

OSMIJEH

Osmijeh (ne) stoji ništa, a djeluje čudesno.

- ✓ Obogaćuje onoga kome je upućen, a ne osiromašuje onoga tko ga daje.
- ✓ Bljesne poput munje, ali sjećanje na nj može trajati zauvijek.
- ✓ Nitko nije toliko bogat ni toliko siromašan da bi ga mogao sebi uskratiti i svatko njime samo dobiva.
- ✓ Osmijeh donosi sreću u kuću, pozdrav prijatelju, pomoć pri sklapanju posla.
- ✓ On je odmor umornom, putokaz izgubljenome, sunčeva zraka žalosnome i najbolji prirodni lijek protiv ljutnje.

Ali, ne može ga se kupiti, izmoliti, posuditi ili ukrasti, jer vrijedi zapravo jedino kad ga se poklanja. A nitko i ne treba osmijeh toliko kao oni kojima se i ne može pokloniti više ništa drugo.

Dale Carnegie

PRIČA O LJUBAVI I LUDOSTI

Jednom davno, svi ljudski osjećaji i sve ljudske kvalitete našli su se na jednom skrivenom mjestu na Zemlji.

Kada je *Dosada* zijevnula treći put, *Ludost* je, uvijek tako luda, predložila: "Hajdemo se igrati skrivača! Tko se najbolje sakrije, pobjednik je među osjećajima." *Intriga* je podigla desnu obrvu, a *Radoznalost* je, ne mogavši prešutjeti, zapitala: "Skrivača? Kakva je to igra?" - "To je jedna igra", započela je objašnjavati Ludost, "u kojoj ja pokrijem oči i brojim do milijun, dok se svi vi ne sakrijete. Kada završim sa brojanjem, polazim u potragu i koga ne pronađem, taj je pobjednik."

Entuzijizam je zaplesao, slijedilo ga je *Oduševljenje*. *Sreća* je toliko skakala da je nagovorila *Sumnju* i *Apatiju* koju nikada ništa nije interesiralo. Ali nisu se svi htjeli igrati. *Istina* je bila protiv skrivanja, a i zašto bi se skrivala? Ionako je uvijek, na kraju, svi pronađu. *Ponos* je mislio da je to glupa ideja, iako ga je zapravo mučilo sto on nije bio taj, koji se sjetio predložiti igru. *Oprez* nije htio riskirati.

"Jedan, dva, tri." počela je brojati Ludost. Prva se sakrila *Lijenost*, koja se kao i uvijek, samo bacila iza prvog kamena na putu. *Vjera* se popela na nebo, *Zavist* se sakrila u sjenu *Uspjeha* koji se mučeći popeo na vrh najvišeg drveta. *Velikodušnost* se nikako nije mogla odlučiti gdje se sakriti jer joj se svako mjesto činilo savršenim za jednog od njenih prijatelja. *Ljepota* je uskočila u kristalno čisto jezero, a *Sramežljivost* je provirivala kroz pukotinu drveta. *Krasota* je našla svoje mjesto u letu leptira, a *Sloboda* u dahu vjetra. *Sebičnost* je pronašla skrovište, ali samo za sebe! *Laz* se sakrila na dno oceana (laže, na kraju duge), a *Požuda* i *Strast* u krater vulkana. *Zaborav* se zaboravio sakriti, ali to nije važno. Kada je Ludost izbrojavala 999.999, Ljubav još nije pronašla skrovište jer je bilo sve zauzeto. Ugledavši ružičnjak, uskočila je, prekrivši se prekrasnim pupoljcima. "Milijun", zavikala je Ludost i započela svoju potragu.

Prvu je pronašla Lijenost, iza najbližeg kamena. Ubrzo je začula Vjeru kako raspravlja o teologiji s Bogom, a Strast i Požuda su iskočile iz kratera od straha. Slučajno se tu nasla i *Zavist*, i naravno *Uspjeh*, a *Sebičnost* nije trebalo niti tražiti. Sama je izletjela iz svog savršenog skrovišta koje se pokazalo pčelinjom košnicom. Od tolikog traženja Ludost je ožednila, i tako u kristalnom jezeru pronašla Ljepotu. Sa Sumnjom joj je bilo još lakše jer se ona nije mogla odlučiti za skrovište pa je ostala sjediti na obližnjem kamenu. Tako je Ludost, malo po malo, pronašla gotovo sve. *Talent* u zlatnom klasju žita, *Tjeskobu* u izgorenoj travi, *Laz* na kraju duge (laže, bila je na dnu oceana), a *Zaborav* je zaboravio da su se uopće ičega igrali. Samo Ljubav nije mogla nigdje pronaći. Pretražila je svaki grm i svaki vrh planine i kada je već bila bijesna, ugledala je ružičnjak. Ušla je među ruže, uhvatila suhu granu i od bijesa i iznemoglosti počela udarati po prekrasnim pupoljcima. Odjednom se začuo bolan krik. Ružino je trnje izgubalo Ljubavi oči.

Ludost nije znala sto učiniti. Pronašla je pobjednika, osjećaj nad osjećajima, ali Ljubav je postala slijepa. Plakala je i molila Ljubav da joj oprost i naposljetku odlučila zauvijek ostati uz Ljubav i pomagati joj. Tako je Ljubav ispala pobjednik nad osjećajima, ali ostala slijepa, a Ludost je prati gdje god ide.

ŽENA NA JEDAN DAN

Čovjeku se smučilo da odlazi na posao svaki dan dok njegova žena stalno ostaje kod kuće. On je želio da ona vidi kroz što sve on prolazi, te se pomolio: "Dragi Gospodine, ja idem na posao svaki dan i radim tamo 8 sati dok moja žena samo ostaje kod kuće. Želim da ona zna kroz što sve prolazim, i zato Te molim da dozvoliš da se njeno tijelo zamijeni sa mojim na jedan dan. Amen."

Bog je, u svojoj beskrajnoj mudrosti, odobrio čovjeku tu želju. Slijedećeg jutra, naravno, čovjek se probudio kao žena. Ustao se, spremio doručak svojoj supruzi, probudio djecu, pripremio im odjeću za školu, postavio doručak, spakirao užinu, odvezao ih u školu, vratio se kući i pokupio stvari koje su za kemijsko čišćenje, odnio ih na kemijsko, svratio u banku da podigne novac, obavio kupovinu, zatim otišao do kuće da ostavi namirnice, poplaća račune i sredi čekovnu knjižicu. Zamijenio je pijesak u kutiji za mačku i okupao psa.

Tada je već bilo 13h te je požurio da namjesti krevete u spavaćim sobama, opere rublje, usisa, prebriše prašinu i prebriše pod u kuhinji; odjurio je po djecu u školu i upustio se u prepirku sa njima na putu do kuće. Spremio im je mlijeko i kolačiće i pomogao im oko domaćih zadataka. Zatim je pripremio dasku za peglanje, pa je gledao TV dok je peglao rublje.

U 16.30 je počeo guliti krumpire i prati povrće za salatu, valjao svinjske šnicle u prezli i ljuštio grašak za večeru. Poslije večere, očistio je kuhinju, uključio mašinu za suđe, složio ispeglano rublje, okupao djecu i stavio ih na spavanje.

U 9 navečer je bio iscrpljen, a kako kućni poslovi još uvijek nisu bili završeni, otišao je u krevet jer se od njega očekivalo da vodi ljubav, što je nekako uspio obaviti bez žalbi. Slijedećeg jutra, čim se probudio kleknuo je kraj kreveta i rekao: "Gospode, ne znam što sam mislio. Jako sam pogriješio kada sam zavidio ženi što svaki dan ostaje kod kuće dok sam ja na poslu. Molim Te, kad Te molim, dozvoli da se vratim u svoje tijelo."

Bog mu, u svojoj velikoj mudrosti, odgovori: "Sine moj, vidim da si naučio svoju lekciju, i bit će sretan da sve vratim onako kako je bilo. Samo, morat ćeš pričekati 9 mjeseci. Prošle noći si zatrudnio."

DJEVOJKA I KEKS

Devojka je čekala avion u čekaonici jednog velikog aerodroma. Pošto je trebala dugo čekati, odlučila je kupiti knjigu kako bi joj vrijeme brže prošlo. Uz knjigu kupila je i paketić keksa. Sjela je u VIP čekaonicu kako je nitko ne bi uznemiravao. Kraj nje je bila stolica sa keksima, a do nje jedan gospodin koji je čitao novine.

Kad je ona počela uzimati keks i gospodin je uzeo jedan. Ona se šokirala, ali ništa nije rekla i nastavila je čitati knjigu. U sebi je pomislila: ma gledaj ti ovo, da samo imam malo više hrabrosti, do sada bih ga već udarila... Svaki put kad je ona uzimala jedan keks, čovjek pored nje, ne obazirajući se ni na što, uzimao je isto tako jedan. Nastavili su tako dok nije ostao samo jedan u paketu, i djevojka pomisli: baš me zanima što će sada napraviti!!!

Čovjek uzme posljednji i podijeli ga na dvoje!

Ovo je zaista previše, pomisli djevojka, šokirana uzme svoje stvari, knjigu, torbu i bez riječi ode prema izlazu iz čekaonice.

Kada se osjećala malo bolje, nakon što ju je prošla ljutnja, sjela je na mjesto gdje nije bilo nikoga da bi izbjegla neke druge neugodne događaje. Zatvori knjigu i otvori torbu da je ubaci u nju. U tom trenutku ugleda paketić keksa još uvijek netaknut. Posrami se kao kradljivac i tek tada shvati da je paketić keksa, isti kao njen, bio od gospodina koji je sjedio pored nje, ali koji je, bez šokiranja, nervoze ili prepotencije, podijelio i svoj posljednji komad sa njom, totalno suprotno od nje, kojoj su bili povrijeđeni ponos i osjećaji.

Ljudski bijes i ponos nemaju granica I često zaboravljamo da svaka priča ima i drugu stranu medalje.

Koliko puta u našem životu ćemo ili smo pojeli tuđi keks, a da to nikad nećemo ili nismo ni saznali?

*Prije nego što se dođe do brzopletog zaključka i prije nego što se počne misliti loše, **GLEDAJ** sa pažnjom detalje, vrlo često situacija nije onakva kako izgleda nama na prvi pogled !!!!*

U životu postoji 5 stvari koje se ne mogu vratiti:

- ✓ *Kamen kada je bačen;*
- ✓ *Riječ nakon što je izrečena;*
- ✓ *Mogućnost nakon što je izgubljena;*
- ✓ *Vrijeme kada je prošlo;*
- ✓ *Ljubav za koju se ne bori.*